

Arrest

nr. 298 026 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 augustus 2023 tot teruggrijping en tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van 31 augustus 2023 met nr. 293 508, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend tegen de thans bestreden beslissingen, wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2023 kwam verzoekster aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Addis Abeba. Zij had een geldig nationaal paspoort bij zich, voorzien van een visum type C, geldig van 20 augustus 2023 tot 17 september 2023, voor een duur van dertien dagen, afgeleverd door de Belgische autoriteiten te Yaounde (Kameroen) met het oog op toerisme.

1.2. Verweerder trof op 21 augustus 2023 de beslissing tot teruggrijping. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 21 augustus 2023 treft verweerder daarenboven een beslissing tot intrekking van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

~~"WEIGERING/NIETIGVERKLARING/~~ INTREKKING VAN EEN VISUM

Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Werd

uw visum onderzocht. Nummer 050351638, afgegeven: 03.08.2023
het visum is ingetrokken

x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart voor toeristische redenen naar Brussel (België) en Amsterdam (Nederland) te reizen en dit voor de duur van 13 dagen - terugkeerticket dd 02.09.2023. Voor haar verblijf van 13 dagen is betrokkene niet in het bezit van enig documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie). Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie van 21.08.2023 tot 26.08.2023 in Hotel Barry te Brussel. Na contact van de Federale politie met het hotel blijkt deze reservatie geannuleerd te zijn. Betrokkene is tevens ook in het bezit van een hotelreservatie van 26.08.2023 tot 02.09.2023 te hotel Schuurman te Emlichheim (Duitsland). Betrokkene verklaart dat ze geen weet heeft van het feit dat het hotel zich in Duitsland bevindt en niet in Nederland. Betrokkene is niet in het bezit van vervoersbewijzen van België naar Nederland en terug en kan niet mededelen hoe ze deze verplaatsingen gaat doen".

1.4. Bij arrest van 31 augustus 2023 met nr. 293 508 heeft de Raad de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

1.5. Op 1 september 2023 wordt verzoekster teruggedreven naar Kameroen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

"De voorzitter wijst op het udn-arrest nr. 293 508 waarbij de vordering tot schorsing verworpen werd. Ze stelt dat er alleszins geen belang meer is bij het beroep in deze zaak voor wat betreft de beslissing tot teruggrijping vermits de verzoekende partij op 1 september 2023 is teruggedreven. De verzoekende partij is het eens dat zij geen belang meer heeft bij haar beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing tot teruggrijping maar stelt een duidelijk arrest van de Raad te willen krijgen aangaande de intrekking van haar visum gezien de intrekking negatief kan inwerken op haar komende visumaanvragen, ja zelfs quasi onmogelijk kan maken. Zij stelt dit uit ervaring te weten. Zij volhardt dan ook in haar beroep tegen de intrekking van het visum.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij haar beroep en verwijst naar haar nota met opmerkingen."

2.2. Aangezien de beslissing tot teruggrijping werd uitgevoerd is er geen belang meer bij het beroep voor zover het is gericht tegen deze beslissing.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de beslissing tot teruggrijping. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, is gegrond.

2.3. Voor wat betreft de beslissing tot intrekking van het visum: voor zover dient te worden begrepen dat verweerder ter terechtzitting ook voor wat deze beslissing betreft een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opwerpt, kan hij niet worden gevolgd.

2.4. Immers, het minste belang volstaat en het is redelijkerwijs niet uitgesloten dat een beslissing tot intrekking van het visum een impact heeft op een beslissing inzake de aanvraag van een nieuw visum.

Hiervoor kan worden verwezen naar de artikelen 14.6, 24. 2, b en 26.4, b van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), die handelen over voordelen voor de visumaanvrager in geval van een juist gebruik van eerder afgegeven visa. In artikel 34.8. van de Visumcode kan bovendien worden gelezen: *“Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening.”* In artikel 21.2. van de Visumcode kan dan weer worden gelezen dat voor elke visumaanvraag het VIS wordt geraadpleegd. De terugdriving alsook het gegeven dat een nieuw visum dient te worden aangevraagd zijn dan ook geen voldoende redenen om het belang bij het beroep te ontzeggen voor zover het is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

2.5. Bovendien, als de logica van verweerder wordt gevolgd, heeft de verzoekende partij geen toegang tot de rechter tegen de beslissing tot intrekking van het visum. Immers heeft de Raad bij arrest van 31 augustus 2023 met nr. 293 508 de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van het visum verworpen omdat de voorwaarde van hoogdringendheid niet was vervuld. De grieven die werden ontwikkeld tegen deze beslissing werden aldus niet behandeld en als verweerders stelling wordt gevolgd, worden ze ook thans niet behandeld. Dit kan de Raad niet toelaten. Het zou haaks staan op artikel 34.7 van de Visumcode dat bepaalt dat visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, een recht van beroep hebben tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek is ingetrokken. Dit laatste is manifest niet het geval.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

3.1. Verzoekster werpt een enig middel op dat luidt als volgt:

“La requérante prend moyen unique fondé sur l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas) ; De l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ; de la violation des articles 3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ; du principe audi alteram partem, du devoir de minutie et de prudence, du principe du raisonnable et de proportionnalité.”

Zij betoogt:

“S'agissant du principe audi alteram partem

Attendu que le principe Audi alteram partem est un principe général du droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses moyens de défense face à une mesure qu'elle envisage prendre à son égard (P. GOFFAUX, Dictionnaire élémentaire de droit administratif, 2014,, Bruylant, p. 27).

« Ce principe rencontre un double objectif, d'une part permettre à l'administration de décider en pleine et entière connaissance de cause, et d'autre part permettre au citoyen de faire valoir ses observations compte tenu de la gravité de la mesure que l'administration se propose de prendre à son égard » (arrêts C.E., 25 février 1986, n° 26.206, De Mot, C.E. n° 197.693 du 10 novembre 2009 et C.E. n° 212.226 du 24 mars 2011).

En l'espèce, la requérante était bel et bien en possession de tous ses documents, ses réservations d'hôtel et n'a jamais effectué une annulation quelconque.

Cette situation externe ne dépendait pas de la requérante car elle avait toujours en sa possession une réservation non annulée.

Elle a expliqué à la partie adverse toutes les activités prévues pendant son séjour (visite monuments, parc, concert musique, théâtre, parc, une journée de visite aux Pays-bas, etc).

La partie adverse, n'ayant pas tenu compte des explications de la requérante et des documents en sa possession au moment de son arrestation, a violé le principe audi alteram partem.

- S'agissant de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas) ; De l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ; de la violation des articles

3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ; du devoir de minutie et de prudence , du principe du raisonnable et de proportionnalité.

Attendu que lorsqu'elle adopte une décision d'abrogation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l'administration, qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même, les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies, étant entendu que la non production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l'article 14 du code des visas, pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites. Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé.

En effet, la requérante a présenté tous les documents de sa demande de visa qui indiquait l'objet et les conditions de son séjour en Belgique.

Elle a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

- formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa SCHENGEN.
- un passeport en cours de validité
- les documents indiquant l'objet du voyage
- les documents relatifs à l'hébergement
- les documents indiquant que vous disposez de moyens de subsistance personnels suffisants.

Elle a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen, le centre de ses intérêts tant affectif que se trouvant dans son pays (comme garantie de retour, emploi stable, famille, etc).

Au vu de ce qui précède, les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence.

Attendu que la partie adverse n'a pas décidé en tenant compte de tous les éléments de la cause, n'a pas jugé avec prudence, minutie et précaution.

En ce sens, un arrêt de Votre Conseil (Arrêt n° 164341 du 18 mars 2016) a jugé que:

« Le Conseil rappelle que le principe de bonne administration emporte notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet des données de l'espèce (en ce sens, CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003 et arrêt n° 190.517 du 16 février 2009) (...). Or, il n'appert nullement de la lecture de la décision entreprise, pas plus que du dossier administratif que la partie défenderesse ait examiné les arguments invoqués par la partie requérante ».

En l'espèce, il convient d'observer qu'au moment de son arrestation, la partie requérante a produit plusieurs documents indiquant l'objet et les raisons de son voyage.

Les décisions entreprises n'ont pas tenu compte du dossier administratif de la requérante, des documents en sa possession, sa vie professionnelle stable et familiale (mère d'un enfant mineur de 4 ans dont elle s'en occupe). Ce sont les raisons pour lesquelles la requérante s'est vu obtenir un visa délivré d'office.

Attendu que la décision de l'administration devrait se fonder sur des motifs sérieux et objectifs. Elle manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle ne se fonde que sur la réservation considérée annulée ne se trouvant pas dans le dossier administratif de demande de visa de la requérante, sans toutefois tenir compte des documents présentés par celle-ci.

Il aurait été aisé pour la partie adverse d'être compréhensible et raisonnable compte tenu du fait que la partie requérante a fourni tous les documents justifiant les raisons de son voyage, ses preuves de réservation d'hôtels et était en possession d'un visa valable."

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover dit is gericht tegen de beslissing tot teruggrijving (cf. punt 2). Het middel is voorts onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 32 van de Visumcode, dat handelt over de weigering van een visum. Een beslissing tot intrekking van het visum, wat de thans bestreden beslissing is, is immers geen beslissing tot weigering van het visum. Alleszins leest de Raad in het verzoekschrift geen uitleg over de wijze waarop deze bepaling werd geschonden door de bestreden beslissing.

3.3. Artikel 6 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

(...)."

Artikel 8 van de Schengengrenscore handelt over de grenscontrole op personen.

Lid 1 stelt dat het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters.

Lid 3 bepaalt het volgende:

"3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

(...)

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken; (...)"

In artikel 14, lid 1 van de Schengengrenscodes kan worden gelezen dat indien een onderdaan van een derde land niet voldoet aan alle in artikel 6, lid 1 vermelde toegangsvoorwaarden, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten wordt geweigerd behoudens enkele uitzonderingen die niet op verzoekster van toepassing zijn.

Artikel 21 van de Visumcode luidt als volgt:

“Controle van de voorwaarden voor binnenkomst en risicobeoordeling

1. Bij het onderzoeken van aanvragen voor een eenvormig visum wordt nagegaan of de aanvrager aan de inreisvoorwaarden als omschreven in artikel 5, lid 1, onder a), c), d), en e), van de Schengengrenscodes voldoet en wordt bijzondere aandacht geschonken aan de toetsing van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie of een risico voor de veiligheid van de lidstaten vertegenwoordigt, en met name, of de aanvrager het voornemen heeft het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór de geldigheidsduur van het aangevraagde visum verstrijkt.

[...]

3. Wanneer het consulaat controleert of de aanvrager voldoet aan de inreisvoorwaarden, gaat het na:

a) of het overgelegde reisdocument niet vals, nagemaakt of vervalst is;

b) of de aanvrager het doel van en de voorwaarden voor het voorgenomen verblijf heeft aangetoond, alsook of de aanvrager over de middelen van bestaan beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen;”

Artikel 30 van de Visumcode getiteld *“Aan een afgegeven visum verbonden rechten”* bepaalt dat aan het bezit van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

3.4. Op grond van voormelde bepalingen, die onder meer hun weerklank vinden in artikel 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), kunnen de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. Verzoekster kan derhalve aan het feit dat zij zonder problemen een visum type C kreeg uitgereikt in het land van herkomst, niet de verwachting ontleenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vermeld in artikel 6 van de Schengengrenscodes niet meer zouden mogen worden gecontroleerd door de met grenscontrole belaste autoriteiten bij aankomst in Zaventem, en in het bijzonder of ze het doel en de omstandigheden van haar reis (nog steeds) aantoont. Evenmin kan verzoekster aan het feit dat zij zonder problemen een visum type C kreeg uitgereikt in het land van herkomst en dat gezien het gestelde in artikel 21 van de Visumcode inherent inhoudt dat de inreisvoorwaarden werden gecontroleerd door de diplomatieke autoriteiten, de verwachting ontleenen dat haar visum niet kon worden ingetrokken. Tevergeefs wijst verzoekster op haar stabiele job in het land van herkomst en het gegeven dat haar dochter aldaar verblijft. Dit alles maakt immers niet dat verzoekster is vrijgesteld van controle op de binnenkomstvoorwaarden door de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten en van de intrekking van haar visum.

3.5. De bestreden beslissing steunt duidelijk op meerdere vaststellingen. Zo wordt onder meer aangegeven: *“Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie van 21.08.2023 tot 26.08.2023 in Hotel Barry te Brussel. Na contact van de Federale politie met het hotel blijkt deze reservatie geannuleerd te zijn.”* Verzoekster kan dit bezwaarlijk onderuit halen door erop te wijzen dat zij een geldige hotel-reservatie had op het moment dat zij afreisde. Zij benadrukt dat de annulering van de hotelreservatie buiten haar wil om is geschied, maar ze voert niet aan dat ze dit kenbaar heeft gemaakt tijdens haar gehoor door de grenspolitie. Alleszins brengt verzoekster geen enkel begin van bewijs hiervoor aan zodat dit niet meer betreft dan een bloot betoog dat de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Daar komt nog bij dat verzoekster de andere vaststellingen in de beslissing tot intrekking van het visum, namelijk dat ze niet in het bezit is van enige documentatie voor een gepland toeristisch verblijf in België en Nederland en dat ze in het bezit is van een reservatie van een hotel in Duitsland, bezwaarlijk onderuit kan halen door haar vaag, bloot en voor het eerst ontwikkeld betoog dat zij van plan was parken, monumenten, muziekconcerten en theaters te bezoeken alsook een daguitstap naar Nederland plande.

3.6. De Raad leest in het verzoekschrift niets concreets dat bijkomend licht werpt op verzoeksters intenties voor wat betreft haar voorgenomen verblijf in België en Nederland. Verzoekster hamert erop dat

verweerder geen rekening houdt met de elementen in het administratief dossier, de documenten die zij in het bezit had alsook haar stabiel professioneel en familiaal leven in het land van herkomst, maar de Raad herhaalt dat het feit dat verzoekster voor haar afreis een visum type C kreeg uitgereikt, dit op basis van de documenten die zij toen bij zich had en die worden vermeld in artikel 14 van de Visumcode, niet inhoudt dat zij niet mag worden gecontroleerd door de met grenscontrole belaste autoriteiten of dat zij sowieso voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Verzoekster is overtuigd van het tegendeel maar hiermee toont zij niet aan dat verweerder in casu een manifeste beoordelingsfout heeft begaan of kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig is tewerk gegaan. Verzoeksters theoretische beschouwingen over de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur en haar overtuiging dat de motieven onvoldoende, niet gepersonaliseerd en onjuist zijn alsook reële pertinentie missen, kunnen evenmin aantonen dat verweerder deze daadwerkelijk met de voeten getreden heeft.

3.7. Verzoekster maakt gewag van een schending van het hoorrecht maar uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat zij werd gehoord door de grenspolitie alvorens de bestreden beslissing werd getroffen, vermits haar verklaringen worden weergegeven. Verzoekster houdt algemeen voor dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar verklaringen en documenten, maar ze concretiseert dit niet, laat staan dat zij uiteenzet hoe die dan de beslissing tot intrekking van het visum aan het wankelen kunnen brengen.

3.8. Een laatste kernpunt van verzoeksters betoog is dat als niet wordt voldaan aan de voorwaarden inzake de documenten die het doel en omstandigheden van verblijf aantonen, er niet automatisch mag worden overgegaan tot een intrekking van het visum. Volgens verzoekster heeft verweerder nagelaten om in de motieven tot uiting te laten komen waarom hij het nodig acht om een beslissing tot intrekking van het visum te nemen als hij vaststelt dat niet is voldaan aan de bovenvermelde voorwaarden.

3.9. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

3.10. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar *“artikel 32, 1, a)), II en artikel 34, 1/2)”* van de Visumcode. Aangezien bovenaan in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verzoeksters visum werd ingetrokken, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 34, lid 2 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

3.11. In artikel 34.4. van de Visumcode kan worden gelezen: *“Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.”*

Artikel 14 van de Visumcode lijst de bewijsstukken op die aanvragers van een eenvormig visum dienen te verstrekken en luidt als volgt:

“Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

[...]

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.”

In de bijlage II bij de Visumcode is een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken opgenomen die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 14, lid 1 van de Visumcode, waaronder: **“A. DOCUMENTEN WAARUIT HET DOEL VAN DE REIS BLIJKT”**. Hierin kan worden gelezen:

“3. voor reizen in het kader van toerisme of met een privékarakter: a) documenten met betrekking tot huisvesting: — een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw; — een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde accommodatie blijkt; b) documenten met betrekking tot de reisroute: — bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken; (...)”

3.12. In de weliswaar juridisch niet bindende handleiding voor de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa [geconsolideerde versie van 9 juli 2014 tot wijziging van besluit C(2010) 1620 definitief van de Commissie van 19 maart 2010 (visumhandleiding) zoals o.a. geciteerd in het arrest van het Hof van Justitie van 29 juli 2019 in de zaak C-680/17] kan op pagina 116 worden gelezen: *“Het feit dat de visumhouder niet alle in deel II, punt 6.2 bedoelde bewijsstukken kan overleggen of dat hij niet kan aantonen dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt, leidt niet automatisch tot een besluit tot intrekking van het visum, met name wanneer het visum is afgegeven door een andere lidstaat.”* Echter werd het visum in casu niet uitgereikt door een andere lidstaat maar door de Belgische autoriteiten. Verweerder steunt zijn beslissing tot intrekking van het visum alleszins niet enkel op het gegeven dat verzoekster bij de grenscontrole niet alle in artikel 14, lid 3 van de Visumcode bedoelde bewijsstukken kon overleggen, zijnde stukken die ze redelijkerwijs wel heeft overgelegd om een visum kort verblijf te verkrijgen van de Belgische autoriteiten in het land van oorsprong, zoals stukken ter ondersteuning van een gepland toeristisch verblijf in België en Nederland. Hij stelde, na verzoekster te hebben gehoord, immers in se ook vast dat zij het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet langer aannemelijk maakte. Immers bleek bij aankomst van verzoekster in Zaventem dat de reservatie van een hotel in Brussel waar zij ging verblijven was geannuleerd en dat ze in het bezit was van een reservatie voor een hotel in Duitsland, dat niet haar opgegeven reisbestemming was. Dit sluit aan bij wat in het praktisch handboek voor grenswachters voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van grenstoezicht op personen [Schengenhandboek-C(2006) 5186 def.] kan worden gelezen (p.52): *“Het visum moet worden ingetrokken wanneer de houder niet langer meer voldoet aan de voorwaarden voor rechtmatig verblijf op het grondgebied van de Schengenstaten.”*

Een schending van de formele motiveringsplicht juncto artikel 34.4. van de Visumcode blijkt dan ook niet.

Het enig middel is derhalve voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA